

ԻՆՏԵԼԻՈՅԻ ԴՆԵԱԿԸ

ՅՈՒՄՈՐԱԿԱՆ ՔԱՄԲԱՆ

Պատուհասի արհաւիրքով անընէր
 Կ'անցնին հովերն ու ամպերն
 Աւերակին սարսուռներուն վերայէն,
 Պատմութիւնն հոն արիւններանգ քննելով
 Ժամանակին մութ էջերուն կը փաթիւ:
 Այդ անծաղիկ ընտրին վերայ գողգոթուն՝
 Խոնջ մարդարէ մը կարեհս
 Բազկասարած կ'աղօթէ:
 Լըռութիւնն հոն կը կաթի
 Լուսնկայէն և աստղէն:
 Երջանկութեան արեւներն այն խայտալից
 Խնչպէս մարած են յաւէ:
 Կապոյտին մէջ մըլաւադաւր երազին,
 Ապակեակն պերճապայծառ կենցաղին
 Ձի հընչեր ալ երգ ու ծիծաղը զբարթ
 Թըւած արու շուրթերէն
 Կապուտաւուի ցուճայք կոյսն խաւան:
 Ո՛վ անցեալի սիւշատակներ տըրիւնսոյ՝
 Երբ կը լըսուէր արշաւանքին հրափրող
 Անիրաւ ժայռը փողին,
 Եւ դոփւններն հապըլտաղ՝
 Վերադարձին յաղթապանծ
 Պատերազմի համբաներէն, արիւնէն:
 Առոյգագեղ իշխաններու սէրերուն
 Հարսանկան ի՞նչ ցընծաւտ հանդէսներ.
 Ընտրուկներու իրարերէն
 Ինչ օրհնէնքներ երկնաւառց
 Առագաստի յաւերժութիւնն աղբսող:
 Ո՛վ մարդերու անգըթութիւնն անարև.
 Խօշ պարերու դափերու
 Հեղտանցներու ծափերուն
 Կը խաւարի՞մ օծերու պէս զաւարուն
 Նըկուզներու երկարածից հառաչներն:
 Այլք փորուած թըշուառ մը հոն լաւաղին
 Լուսամուտին նըշտընն ի զօ՛ր կը հայցէ:
 Երբտասարդ զնաւներու գերութեան
 Եւ հիւզերու կծողպուտին ետեին
 Աղաղակով կը վազէ:
 Սև կարաւանը հերթովակ ժայռիտան:
 Էծիւնոն արիւնըտաւառ, սիլանհմ
 Ամբոխներուն կը զօ՛ղէ:
 «Աստուածն եմ ես Աստուածին...»:
 Հողմէական երկինքն իսկոյն կը ջանթէ
 Վըրիժակն իր աշուոր
 Տիբեքներու, Ներոններու անէծքին:

Պատուհասի արհաւիրքով անընէր
 Կ'անցնին հովերն ու ամպերն
 Աւերակին սարսուռներուն վերայէն:

ԱՆԱՐՈՆ

Աղոյոյ

Ձիւնասպիտակ ճամբայէն կ'անցնին մարդերն ու խաւարը,
 Իրենց հետ երգն անուշիկ՝ Թխազարթ Թըղունին:

Պարմանիւր են բոլոր՝ ծաղկազարեք կուրծքերով
 Ռուր իրենց սիրտն անվահեր ամէն վայրկեան կը ծաղիլ:

Մեթընաղին ընդմէջէն երազ մ'ենծ ալ կը ընդայ.
 Ազատաթիւ արծուին պէս պարեհներէն կը վազեմ

Դէպ ի պայծառ երկինքներն անդունդներու տոյ լոյսին:
 Եկուոր ճաճանչն հնուէն բերբերու մէջ կը մնանի:

Կ'երթամ, կ'երթամ ճամբայէն անիրական տննչերուն,
 Խոնջած եմ ալ, չը կայ երգ. զիհեր, վիհեր անծաղիլ:

Առաւուռն կը դառնան երէկ դաջող մարդիկներն
 Արաստաւթոր, ալեւո՛ր՝ և ինձ կ'ըսեն «Դէպ ի ո՛ր
 (. . . »:

ԱՆԱՐՈՆ

Լ Է Ո Ր Ա Ր Տ Ի

Կ Ա Տ Ա Կ

Երբ՝ Գեո ժանուկ՝ եկայ ես
 Մուսաններուն քով աշակերտ ըլլալու.
 Անոնցմէ մին բըռնեց ձեռքէս, և ապա
 Այն օրն ամբողջ զիս ամէն կողմ պըտըրտցուց
 Որ գործարանը տեսնեմ:
 Մէկիկ մէկիկ ցուցուց ինձ
 Ան գործիքներն արուեստին,
 Եւ զանազան պաշտօններն՝
 Որոնց՝ ամէն մէկն անոնցմէ կը տանի
 Զո՞ք՝ արձակի կամ չարիական գործին մէջ:
 Կը նայէի, կը հարցնէի ես. Մուսա,
 Խարտոցն ո՞ր է: Ատուածուհին ըսաւ. Ա՛ս
 Հալած մաշած է, արդ մենք զանց կ'ընենք զայն:
 Եւ ես վըրայ բերի. Յայց չէ՞ք մըտածեր
 Նորոգել զայն երբ ըսպտած մաշած է:
 Պատասխանեց. Նորոգել պէ՛տք է, սակայն
 Մեզ կը պակսի ժամանակն:

Թարգմ. Հ. Ա. ՂԱԶԱՐՅԱՆ

